

СТАНОВИЩЕ

За трудовете на

ВЛАДИМИР АНДРЕЕВ ТРЕНДАФИЛОВ

За придобиването на академичната длъжност „професор” в СУ „Св. Климент Охридски”

Д-р Владимир Трендафилов е единствен кандидат в конкурса за професор по Най-нова английска литература /Филология 2.1, обявен от СУ „Св. Климент Охридски” в ДВ, бр. 59 от 03.08. 2012 г./ Веднага следва да се отбележи, че кандидатът вече един път е придобивал академичната длъжност „професор” в Югозападния университет „Неофит Рилски” – Благоевград като е спечелил конкурс, състоял се на 31.05. 2011 г. Той е известен и отдавна изявен учен, преподавател, преводач и поет с дългогодишен стаж и не малко публикации, което прави настоящият конкурс донякъде формален.

В конкурса Вл. Трендафилов участва с една монография с качества на основен хабилитационен труд, озаглавена „Рецепцията на Чарлз Дикенс в България” /под печат/; две книги – „За рамките на литературата” / 2005/ и „Кризата, която обнадеждава” / 2009 г./; 15 студии и статии в научни продължаващи издания, както и с редица статии и рецензии, поместени в периодичния печат. Последните не са обект на настоящия отзив.

Бъдещата книга „Рецепцията на Чарлз Дикенс в България” е сериозен и изключително приносен научен труд, който има значение не само за българската англицистика, но преди всичко за изследователите на българската книжовна култура от епохата на ранното и зрелото Възраждане, както и за българската литература в периода между двете

световни войни. В монографията си д-р Трендафилов е разкрил редица неизвестни досега факти, свързани с ранната рецепция на Коледна песен и други Дикенсови творби в България, разяснил е някои недоразумения, свързани с приписвани на Дикенс произведения във възрожденските ни периодични издания, анализирал е задълбочено причините, довели до дългия „литературен” интерес към творчеството на бележития английски писател у нас. В частта „Период на канонизация / 1944 – 1989/. Социалистически период” е представена от един нов ъгъл цялостна картина на изкривената социалистическа модификация на литературата, считана и приемана по онова време за класика. Много приноси са изводите на автора и за начина на формирането на българската читателска публика преди и най-вече след 1878 г.; за тематичния контекст, в който се проявява интереса към творби от типа на Дикенсовите, за изявите на българските „Скруджовци” и др. Разглеждането на повествователната интрига у Дикенс и Дикенс, видян като инструментариум за ранните ни възрожденски преводачи и списователи са много продуктивни похвати, които водят до значими изводи и обобщения, свързани с развитието на „българското литературно поле като цяло”, а не само с рецепцията на Чарлз Дикенс у нас.

Вл. Трендафилов умее да избира интересни и провокативни въпроси за своите разработки на съвременна тематика; той посяга към теми, които не всеки би се решил да разработва. Пише интересно, увлекателно, без да робува на известни имена и утвърдени факти, които обича да преобръща, разговорно казано, „с хастара навън”. Затова уважавам и ценя всичките му публикации, независимо от това, че с доста от тях не съм склонна да се съглася. В книгите му – „За рамките на литературата” / по-точно би било да се каже „че е „против рамките на литературата”/ и „Кризата, която обнадеждава” са поставени някои същностни въпроси за българската

литература и българските писатели от най-ново време, като авторът, сполучливо впрочем, се е обявил за „литературен антрополог, който изследва скритите процеси и механизми на литературния процес”, отделя истинското от желаното и въобразеното, дори дава оценки за това кои са стойностните и важните имена и заглавия в литературата ни и кои са маловажните, и като краен резултат търси очертаванията на „картографската картина” на вчерашното и днешното ни литературно поле. „Това не е книга за литературата такава, каквата ни се иска да бъде. Това е книга за литературата, каквата можем да се боим, че е, ако разгледаме по-внимателно фактите” – обявява авторът в анотацията към една от книгите си. В този контекст според мене си заслужава да бъдат споменати някои от по-важните статии на Вл. Трендафилов, чиито заглавия сами по себе си говорят, ако не за друго, то за находчивост и публикационна смелост. Това са статии като „Професия професионализъм”; „Бележки върху днешното ни дебатно поле//. Литературният скандал”; „Скандалът като литература”; „Жената в българския криминален роман” / особено интересна!/: „Канонът през жълтото”, а защо не и такива като „Литературата като некролог”.

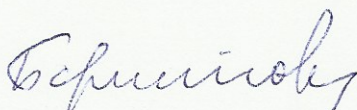
Специално внимание тук заслужава и сборникът „BOUNDARIES. BOUNDARY CROSSING.CROSS-BOUNDARY TRANSFER”, съставен и редактиран от проф. Трендафилов /съвместно с И. Василева/. В него е поместена и една много важна с оглед на бъдещата му преподавателска работа негова тема – за възприятията на преводите на английска поезия на български език след политическите промени.

За Владимир Трендафилов, който е многолика и многостранно надарена личност, може да се пише още много и, ако е нужно да му се направи пълен портрет, то задължително трябва да се споменат многобройните му преводи и редакции на преводи, собствените му стихове, рецензиите му, преподавателската му дейност, курсовете му по

авторско писане и по превод и мн. др. Считаю обаче, че на този етап това не е необходимо. Приемам напълно автосправката за приносите на кандидата, както и приложените справки за над 60 цитирания на неговите трудове от други автори.

В заключение, като имам предвид цялостната академична и публикационна дейност на д-р Владимир Андреев ТРЕНДАФИЛОВ, убедено препоръчвам на Научното жури да му присъди академичната длъжност „ПРОФЕСОР” по 2.1 – Филология /Най-нова английска литература/ в Софийския университет.

19.12. 2012 г.

Изготвил становището: 

/Проф. дфн. Боряна Христова/